(گـــل - ٢١)

سچا سنت ڪير آهن؟ ديهہ ڌاري گورو ڪڏهن ٿو پراپت ٿئي؟

گذريل جنمن جي پڃ ڪرمن جي آڌر (آڌار) تي ٿي سنتن جو درشن، ڪرپا ۽ سنگ پراپت ٿين ٿا. اِهو نيم، سيني ڌرمي گرنٿن ۾ ڪٿن ڪيل آهي. مثال طور هيماڊپنت ڪيترا سال (بمبئي) باندرا ۾ جج هو، جتي هڪ پير مؤلانا پڻ رهندو هو، جنهن وٽ ڪيترا هندو پارسي ۽ ٻيا ڌرمي خيالن جا ماڻهو ويندا هئا. پير مؤلانا جي مجاورن (پوڄارين) جج هيماڊپنت کي پڻ ڪيترا ڀيرا چيو تہ ”هلي پير صاحب جو درشن ڪريو.“ مگر ڪن سببن ڪري ملاقات نہ ڪري سگهيو. ڪيترن سالن کانپوءِ جڏهن هيماڊپنت جا ڀاڳ کليا، تڏهن شرڊيءَ ۾ اچي پهتو ۽ شري سائين بابا جي دربار ۾ پڪيءَ طرح شامل ٿي ويو، يعني تہ سنتن، مهاتمائن، مهاپرشن، سان ڀيٽ يا گڏجاڻيءَ جو موقعو ڪڏهن ملندو، سو بہ ڀاڳ ۾ لکيل آهي.

سنتن معرفت ئي، دنيا ۾ ڌرم سکيا ڦهلائڻ جو ڪم

جڳن کان هلندو آيو آهي. سڀ سنت، اَلڳ اَلڳ نموني ۾، جدا جدا هنڌن تي پرگهٽ ٿي، ايشور طرفان مقرر ڪيل ڪم (اُديش) پُورو ڪري پوءِ هليا ويندا آهن. سيني سروَ شڪتيوان پربوءَ پاران رهبر يا پيغمبر يا موڪليل سنڀالڪ (ڊائريڪٽر) آهن، جي هڪ ئي ايشوري شڪتيءَ جي لهرن مان پيدا ٿيل رُوپ آهن. هنن کي پنهنجي ڪاريه ڪرڻ جو پُورو گيان اڳيئي هوندو آهي ۽ ضرورت موجب هڪ ٻئي سان ميلاپ ڪري، ايشور طرفان مقرر ڪيل ڪم جو پورائو ڪري هليا ويندا آهن.

شري وي - ايچ ٺاڪر بي - اي، ريونيوَ کاتي ۾ هڪ آفيسر هو. هڪ ڀيري، هوُ، زمين ماپ ڪندڙن جي ٽوليءَ سان ڪم ڪندي، بيلگام جي ويجهو وڏگانوَ ڳوٺ ۾ پهتو ۽ اُتي هڪ ڪانڙي "سنت اَپا" جو درشن ڪري کيس چرن وندنا ڪيائين. سنت اَپا پنهنجي پيُڪن کي ويچار ساگر نالي ڏرمي گرنٿ جو ڀاو اَرٿ سمجهائي رهيو هو. جڏهن شري ٺاڪر موڪلائڻ لڳو، تڏهين سنت اَپا چيس ته "توهان کي هن ويچار ساگر گرنٿ جو ابياس ضرور ڪرڻ گهرجي. اِئين ڪرڻ سان توهان جون سڀ اِڇائون پُورن ٿينديون. پر جڏهن تون اُتر طرف گشت تي ويندين تڏهن تنهنجي هڪ مها پرش سان ڀيٽ ٿيندي، جو

توڪي ايشور مارگ ڏيکاري، تنهنجي هرديه کي شانت ۽ سک جو دان ڪندو.

شري ناڪر جي جڏهن بدلي ”جنير“ ۾ ٿي، جتي هن کي نائيگهاٽ پار ڪري، وڃڻو پوندو هو. اُهو گهاٽ تمام اُونهو هو ۽ پار ڪرڻ ڏاڍو ڪٺن هو. ان ڪري ميٺهن تي سوار ٿي گهاٽ پار ڪرڻو هو، جو پڻ هن کي ڏکيو معلوم ٿيو. اُن ڪانپوءِ هن جي بدلي وري ڪلياڻ ۾ وڏي عهدي تي ڪئي ويئي، جتي هن جي نانا صاحب چاندورڪر سان واقفيت ٿي. نانا صاحب کيس سائين بابا جي باري ۾ خبر چار ڏني ته هن ۾ سائين بابا جي درشن ڪرڻ لاءِ اُڪير پيدا ٿي.

ٻئي ڏينهن نانا صاحب شرڊيءَ وڃي رهيو هو ۽ ناڪر صاحب کي پڻ هلڻ لاءِ چيائين. ليڪن ناڪر صاحب کي ٺاڻي شهر جي ديواني ڪورٽ ۾، هڪ مقدمي جي لاڳاپي ۾ ضرور حاضر رهڻو هو، تنهنڪري شرڊيءَ ڪونه ويو. ٺاڻي ۾ پهچڻ بعد مقدمو ٻي تاريخ تي مهمل ڪيو ويو، جنهن ڪري ناڪر صاحب پڇتايو ته شرڊيءَ ۾ وڃان ها ته بهتر ٿئي ها. ٻو جڏهن موٽي شرڊيءَ آيو ته خبر مليس ته نانا صاحب ڪالهه هليو ويو آهي.

اُتي ڪن ٻين مترن سان گڏجي سائين بابا جي

درشن لاءِ آيو. سندن چرن ڪملن تي متي رکڻ بعد، سندس من ۾ اهڙي خوشي پيدا ٿي، جو سندس روم ڪڙا ٿي بيٺا ۽ سندس اکين مان آنسوُن وهڻ لڳا. انترياميءَ باباجن يڪدم چيس ته ”هن رستي تي هلڻ اهڙو سولو ناهي جهڙو توکي ڪاڻڙي سنت اپا ٻڌايو يا - جهڙو مينهن تي سوار ٿي ناٽيگهاٽ پار ڪرڻ جهڙو سولو هو. آڌياتمڪ رستي تي هلڻ لاءِ توکي سخت پوريشرم ۽ محنت ڪرڻي پوندي، ڇو ته هي رستو اهڙو ڏکيو آهي جهڙو تلوار جي ڌار تي هلڻ يا مکڻ جي شيخ پچائڻ.“

سائين بابا جي آتمياتا ڏسي، ٺاڪر صاحب سندس چرنن تي ڪري پيو ۽ چوڻ لڳو ته ”ڪرپا ڪري مون اناٿ کي، پنهنجن چرنن ۾ نواس بخشيو.“ باباجن وراڻيو ته ”جيڪي سنت اپا چيو هو ان موجب توکي ابياس ڪرڻ ۽ (آچرڻ) عمل ڪرڻ گهرجي. ونرت ست تي وهڻ مان ڪجهه ڪين ورندو. جيڪي پڙهين ٿو ان موجب هلڻ تمام ضروري آهي. بنا گورو ڪرپا جي، ڌرمي گرنٿ پڙهڻ يا آتم انڀوتي ڪرڻ بيڪار ۽ اسميؤ آهي.“ شري ناڪر کي پورو گيان شردي ۾ ئي پراپت ٿيو.

ويد پاڻي پاڻڪر ۽ لڏ جا (٩) گولا

پوُني جو رهواسي اننت راو پاٽڻڪر، ساراهه ٻڌي

هن جڏهن باباجن جو درشن اچي ڪيو ته سندس نيڻ ئي ٺري پيا ۽ دل بهار بهار ٿي پيس. باباجن جا چرڻ ڇهي، پنا پوڳيه پيئا رکي هٿ ٻڌي چيائين ته ”مون ويدن، ويدانتن، اُپنشدن ۽ پراڻن جو ڪافي اَڀياس ڪيو آهي. پر منهنجي من کي شانتي پراپت ڪانه ٿي آهي. من جي شانتي ملڻ ڪانسواءِ سڀ اَجايو آهي. مان هميشہ سمجهانتو ته پڙهيلن کان، اَڻپڙهيل ڀڳت بهتر آهن. مون ٻڌو آهي تہ اوهان صرف هڪ ڪرپا جي نظر سان ۽ پنهنجي عجيب ليلا سان، ٻين کي نهال ڪندا رهيا آهيو، ان ڪري مون داس کي به مهر جي نظر سان نوازيو.“ باباجن جواب ۾ فرمايو:-

”هڪ ڀيري هڪ سوداگر هتي آيو ته هن جي سامهون هڪ گهوڙيءَ لڏ لاٿي. سوداگر يڪدم پنهنجي ڌوتيءَ جو هڪ پلو پٽ تي وڇائي، لٿل لڏ مان نوَ (٩) گولا ٺاهي اُن تي رکيا ته سندس چت کي شانتي اچي ويئي.“ مٿيون پوئي جو پاٺڪر، باباجن جي آکاڻيءَ جو مطلب سمجهي ڪين سگهيو ۽ شري گڻيش دامودر (دادا ڪيلڪر) کي چيائين ته ”باباجن جي وچن جو پورو مطلب سمجهايو.“ هن چيس ته ”مون پڻ انهي ڪتا جو پورو مطلب ڪين سمجهيو آهي پر مان سمجهان ٿو ته گهوڙي آهي ايشور ڪرپا ۽ نو گولا آهن نوڌا ڀڳتيءَ جا (٩) نوَ طريقا (١) شرونڻ (٢) ڪيرتن (٣) وشڻوَ

سمرڻ (٤) پاد سيون (٥) ارچڻ (٦) وندن (٧) داسيہ سمرڻ (٨) سکيتا ۽ (٩) آهي آتم نوِيدن. انهن (٩) نون پرڪارن مان جيڪو پريمي هڪ طريقو پوري طرح ۽ سچائيءَ سان عمل ۾ آڻيندو ته ڀڳوان منهس پرسن ٿي، کيس درشن ڏيندو. صرف جپ تپ جي سادنائن ڪرڻ يا صرف ويدن وغيره جي پاٺ ڪرڻ سان، من هميشه خشڪ ۽ نوٽ رهندو. ويد گياني يا برهم گيانيءَ ۾، جي ڀڳتي ڀاءُ ناهي ته ڀڳوان جي پرسنتا جو لائق ڪين ٿيندو. پورن ڀڳتي ڪرڻ وارن کي ئي پربوءَ جو درشن ٿي سگهندو. جهن سؤداگر چاهه مان يڪدم ڏوتي وڃائي، لڏ جا نو گولا ناهي ڪنيا، تنهن تون پڻ پورن شردا، وشواس سان ڀڳتي ڪري، سچي پرماتما جي کوج جو اڀياس ڪندو رهندين ته لوڪي مانسڪ شانتي ۽ دل جي دريتا پڻ پراپت ٿيندئي.“

پڻ ڏينهن جڏهن متيون پاٺڪر درشن ڪرڻ آيو ته باباجن پڇيس ته ”تو لڏ جا نو گولا ڪنا ڪيا نه؟“ هن جواب ڏنو ته ”اوهان جي ڪرپا ٻعا، انهن نون گولن کي ڪنو ڪرڻ سميؤ ناهي.“ باباجن يڪدم سندس متي تي هٿ رکي چيو ته ”فڪر نه ڪر توکي سک ۽ شانتي پڻ پراپت ٿيندا.“ اهي آشيرواد جا لفظ ٻڌي، پاٺڪر جي اندر ۾ خوشيءَ جي لهر چالهجي ويئي.

پنڍرپور جي وڪيل کي اِشاري ۾ اُپديش

پنڍرپور جو هڪ وڪيل شرڏيءَ ۾ آيو ۽ دڪشڻا اڳيان ڌري باباجن کي پرڻام ڪري، وارتالاپ ٻڌڻ لڳو. باباجن هن ڏانهن نهاري چيو ته ”ماڻهو ڪهڙا نه (ڌُورت) آهن، جو چرڻن تي متو ٽيڪي، دڪشڻا پيش ڪري ٿا، اندر ۾ پٺيان گارِيون ڏيندا ٿا رهن! ڪهڙي نه عجب جي ڳالهه!“ بين ست سنگين ته مطلب ڪين سمجهيو پر آيل وڪيل کي اِهي اکر اندر ۾ ڪکي ويا. پر دل کي دٻائي ويٺو رهيو. جڏهن وارتالاپ بند ٿي مهمان سراءِ ۾ موٽيو تڏهن ڪاڪا صاحب ڏيکشت کي ٻڌائين ته ”باباجن اڄ جيڪي چيو سو بلڪل سچ آهي. اِهو اِشارو مون ڏانهن هو.“

حقيقت هيءَ آهي ته جڏهن شري نُولڪر سب جج، پنهنجي تندرستي سڌارڻ لاءِ پنڍرپور ۾ هوا بدلائڻ آيو تڏهن ”بار روم“ وڪيلن جي ڪمري ۾، اِن باري ۾ چرچا چالُو ٿي ته ”دوا وغيره ڪرڻ بنا، صرف سائين بابا جي شرڻ پڪڙڻ سان، بيماريءَ مان ڇوٽڪارو پائڻ ممڪن آهي؟ شري نُولڪر جهڙي پڙهيل شخص لاءِ اِهو طريقو اختيار ڪرڻ ٺيڪ آهي؟ اسان وڪيلن گڏجي نُولڪر جج ۽ سائين بابا تي سندس پرپٽ خُوب ٺٺولي ڪئي، جنهن ۾ مون به چڱو ڀاڱو ورتو. اڄ سائين بابا انهيءَ ڳالهه کي دهرائي، منهنجو دوش مونکي ياد

ڏياريو آهي. مان اَج سمجهان ٿو تہ باباجن اُهو اِشارو ڪري، مون تي وڏو اُپڪار ڪيو آهي ؛ سڪيا ڏني آهي تہ مونکي ڪنهن جي نندا ڪرڻ يا ٻين جي ڪمن ۾ وگهن وجهڻ نہ کپي."

شوڏيءَ پنڊرپور کان (٣٠٠) ميل پري آهي. پر اَنترِيامي باباجن کي پتو پئجي ويو تہ بار روم ۾ ڇا وهيو واپريو! شڌ آتما وارن ست پرشن لاءِ اِهَا ڳالهہ ڪا وڏي ڪانهي. جنهن کي پنهنجي آسن يا جهوُپڙي ۾ ويٺي، سنسار جو سارو حال معلوم ٿي سگهي ٿو.

مٿين وڪيل جي ڪٿا، اسان لاءِ سڪياداڻڪ سبق آهي تہ وديا جي گهمنڊ ۾ پوجي ڪنهن بہ ست پرش تي ننولي ڪرڻ نہ جڳائي. نندا مان نقصان پس پيش نندا ڪندڙ آهي.

"روئي شڌ جسُ نندا هوءِ، همري ڪپڙي نندڪ ڌوءِ،
جن ڪبير ڪٿہ نندا سار، نندڪ ڏوُبا، هم اُتري پار."

گور واڻي